

Arrest

nr. 181 755 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 december 2015 het Rijk binnen en diende op 18 januari 2016 een asielaanvraag in. Op 19 augustus 2016 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U bent geboren in het Tibetaanse vluchtelingenkamp nr. 7 in Mundod, staat Karnataka in India.

U woonde daar bij uw ouders tot in 1995. Dan ging u naar de Central School voor Tibetans (CST) in Mussoorie in de staat Uttarkhand in India waar u ook verbleef. U liep daar school tot 2002.

Na de zomervakantie van 2002 keerde u terug naar huis en verbleef er tot in 2006. Ondertussen volgde u lessen ter voorbereiding van de universiteit aan de "Open School".

Vanaf 2006 woonde u in Sangamnear nabij Mumbai (Bombay) waar u een kamer huurde. U had er een zaak waarbij u kleding verkocht op straat.

Regelmatig bestalen Indiërs u, dat gebeurde zo'n twee à drie keer per maand. U klaagde over racisme door de Indiërs tegenover de Tibetanen. Bij Indiërs deden ze dat niet. De politie zou niet helpen bij jullie problemen. En de Tibetaanse organisaties en departementen van de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap zou niet zoveel kunnen helpen over een langere periode.

U werd een maand depressief van deze zaken.

In 2015 stopte u met uw zaak en keerde naar huis terug.

Uw in België verblijvende broers raadden u aan naar België te komen.

In India beschikte u over een Registration Certificate (RC, Indische verblijfsvergunning voor Tibetanen) en een Identity Certificate (IC, Indisch internationaal reisdocument voor Tibetanen).

Drie maanden na uw terugkeer naar huis verliet u op 16 december 2015 India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. U gebruikte daarvoor uw persoonlijke, legale IC.

U vloog met een visum legaal naar Italië waar u de volgende dag aankwam. U verbleef er in een hotel. De volgende dag reisde u met het vliegtuig en de trein naar Frankrijk. U verbleef er bij een familie. De volgende reisde u per auto naar België waar u op 18 december 2015 aankwam.

Op 19 januari 2016 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: kopieën van twee foto's, van attesten van deelname aan een voetbaltornooi van de Central Board of Secondary Education en van deelname aan een basketbalwedstrijd van de CST-school Mussoorie, van een Migration Certificate van de National Institute for Open Schooling, van uw RC, van uw "Green Book" en van de identiteitspagina van uw IC. U legde ook fotokopieën neer van de Belgische identiteitskaarten van twee van uw broers.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (CGVS p. 1; kopieën van RC, IC, "Green Book", schooldocumenten) kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: X, geboren op X te X.

Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover ik beschik en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verscheidene redenen verscheidene identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-4, DVZ verklaring punten 1-18) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en in India bent geboren. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese

nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China (VRC) waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige preciaire situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het feit dat u geboren en getogen bent in de Tibetaanse ballingengemeenschap in India en uw scholing in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast (CGVS pp. 3-6, 8): u woonde bij uw ouders in het Tibetaanse ballingenkamp X in Mundgod tot in 1995. Dan ging u naar de Central School voor Tibetans (CST) in Mussoorie in de staat Uttarkhand in India waar u ook verbleef. U liep daar school tot 2002.

Na de zomervakantie van 2002 keerde u terug naar huis en verbleef er tot in 2006. Ondertussen volgde u lessen ter voorbereiding van de universiteit aan de "Open School".

Vanaf 2006 woonde u in Sangamnear nabij Mumbai (Bombay) waar u een kamer huurde. U had er een zaak waarbij u kleding verkocht op straat.

Omdat u problemen kende tijdens de straatverkoop keerde u in 2015, voor uw vertrek naar België in december dat jaar, voor drie maanden naar huis terug.

U beschikte in India over een RC en een IC

Volgens artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een Registration Certificate for Tibetans (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verscheidene regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS pp. 4-6; DVZ punten 12, 24, 37).

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat Indiërs u een aantal keer per maand bestalen tijdens de straatverkoop van kleding, dat de politie niet hielp en dat de CTA en Tibetaanse organisaties niet langdurig konden helpen. U stelde tevens dat u daar een maand depressief door werd en dat uw in België verblijvende broers u aanraadden naar België te komen (CGVS pp. 7-8, vragenlijst punten 4-5).

Het feit dat Indiërs u twee à drie keer per maand bestalen tijdens de straatverkoop valt op zich niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie evenmin vormt het een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze zaken zijn immers gemeenrechtelijk van aard. Uw verklaring dat racisme hiermee te maken heeft omdat ze dat bij Indiërs niet deden, is louter een blote verklaring. U legt daar geen enkel begin van bewijs van neer.

Bovendien kan ik ernstig betwijfelen of deze problemen de aanzet hebben gegeven tot uw vertrek uit India. U hebt hier immers nooit klacht voor ingediend bij de politie. Uw verklaringen dat de politie toch niet helpt als je geen bewijzen hebt en dat je daar later nog grotere problemen door krijgt, zijn louter blote verklaringen.

U hebt het immers niet geprobeerd en legt daar ook geen enkel begin van bewijs van neer. U hebt ook geen hulp gezocht bij Tibetaanse organisaties of bij departementen van de CTA. Dat ze louter voor een korte periode helpen maar nooit een langere periode zijn opnieuw blote verklaringen. U hebt het immers niet geprobeerd en u legt daar ook geen enkel begin van bewijs van neer.

Bovendien verklaarde u in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5), die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde dat er geen specifieke aanleiding was voor uw vertrek uit India in december 2012. Ook was u al enkele maanden naar huis teruggekeerd en u kende in India geen verdere problemen (CGVS pp. 7-8). Verder gaf u zelf aan dat u naar België kwam op aanraden van uw broers die hier verblijven (CGVS pp.7, 9)

Dat u door deze zaken een maand depressief werd (CGVS p.7), is dan ook louter een blote verklaring. Bovendien legt u ook daarvan geen enkel begin van bewijs van neer.

Ik stel ook vast dat u ongeveer een maand na uw aankomst in België hebt gewacht om asiel aan te vragen. U kwam immers op 18 december 2015 in België aan en u vroeg pas asiel aan op 19 januari 2016. U hebt ook geen asiel aangevraagd in Italië en Frankrijk, terwijl u nochtans kort in beide landen hebt verbleven (CGVS pp.8-9, DVZ punt en 22, 31).

Van een asielzoeker die zijn 'eerste land van asiel' ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging, kan ik redelijkerwijs verwachten, indien hij dergelijke vrees koestert, dat hij van zodra hij in een land aankomt dat internationale bescherming biedt, hij zich direct tot de autoriteiten van dit land wendt om die bescherming aan te vragen. Dat u dit niet hebt gedaan, toont verder aan dat de redenen die u op gaf om India te verlaten niet gegrond zijn.

U haalde zodoende geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen merk ik op dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming beschouw ik als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS pp 5-6, 10; DVZ punten 24, 31).

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar (DVZ punten 24, 31; CGVS pp. 5-6, 8-10). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Bovendien kon u niet aangeven welk visum, voor welk land of welke landen en voor welke reisreden er in uw IC was aangebracht (CGVS p. 10; DVZ punt 24). U legt ook geen enkel begin van bewijs neer van uw reis. Van uw IC legt u enkel een kopie neer van de identiteitspagina. Kopieën hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen immers door knip-, en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Bovendien legt u de overige pagina's van uw IC niet neer waardoor u uw reisweg niet aantoot.

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u het geld bijeen hebt gebracht dat u aan de smokkelaar zou hebben betaald. Bij de DVZ (punt 30) verklaarde u dat u de helft bij uw eigen familie hebt opgehaald en de andere helft bij verwanten. Voor het CGVS (pp. 9-10) daarentegen verklaarde u dat u de helft thuis had liggen en dat uw broers de rest hebben verzameld.

Gelet op uw overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen.

Eerst en vooral merk ik er over op dat u enkel kopieën neerlegt. Kopieën hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen immers met knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. U verklaarde dat u aan uw broer ging vragen de originelen mee te brengen (CGVS pp. 4-5). Ik stel echter vast dat u al op 19 februari 2016, tijdens het invullen van uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5) met de hulp van een medewerker van DVZ verklaarde dat u uw originele RC zou laten bezorgen door uw broer. U hebt sindsdien ongeveer een half jaar en sinds uw aankomst in België op 18 december 2015 meer dan een half jaar de tijd gehad om originele documenten te verkrijgen.

Van bij de aanvang van uw asielprocedure werd u er op gewezen dat het belangrijk was originele documenten neer te leggen, al het mogelijke te doen om dergelijke stukken te verkrijgen en dat u geen documenten mag achterhouden (Vragenlijst punt 1).

Ik kan van een asielzoeker ook redelijkerwijs verwachten dat hij al het mogelijke doet om dergelijke documenten die zijn verklaringen over zijn identiteit, plaatsen van herkomst en verblijf, achtergrond en reisweg aantonen te verkrijgen. Het feit dat u zes maanden later nog steeds geen originele documenten neerlegt terwijl u wel over die documenten zou beschikken in India of er toegang zou toe hebben, getuigt van een gebrek aan medewerking wat er verder op wijst dat u India niet hebt verlaten omwille van een gepronounced vrees voor vervolging.

De kopie van uw RC en IC kunnen samen met de kopieën van uw "Green Book" en van uw schooldocumenten een begin van bewijs vormen van uw identiteit en verblijf in India. De kopieën van uw schooldocumenten kunnen verder aantonen dat u deelnam aan sportwedstrijden toen u op school zat en dat u het middelbaar onderwijs in India afmaakte via het National Institute of Open Schooling in het jaar 2006. U legt echter geen andere documenten over uw scholing neer. De kopieën van de identiteitskaarten van uw broers staven hun identiteit en hun Belgische nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China maar wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

- 1. bestreden beslissing**
- 2. Pro deo**
- 3. UNHCR-rapport: "Biedt India "reële bescherming" aan Tibetanen?"**
- 4. Rapport situatie Tibetaanse Vluchtelingen in India d.d. 07.09.2016"**

5. Kopies RC en "Green Book", originelen worden ter zitting voorgelegd"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 september 2016 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de artikelen 1 en 2 (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker *"wenst op te merken dat hij India diende te ontvluchten uit schrik voor de pesterijen die hij onderging door Indiërs, dat hij steeds van goede wil is geweest en correcte verklaringen heeft afgelegd bij het Commissariaat-Generaal"*. Hij vervolgt: *"Dat uit het asielrelaas van verzoeker duidelijk blijkt dat hij een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker. Dit wordt bovendien erkend door het CGVS die het volgende in zijn beslissing stelt:*

"Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen, die hebben verbleven in India, een vrees in de Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van jarenlang verblijf in India, deelname aan protestacties in India en België, en uw lidmaatschap bij het Tibetan Youth Congress een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC)." Meer nog, ook in andere dossiers wordt de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van Tibetanen erkend en wordt hen het statuut van erkend vluchteling toegekend". Verzoeker meent dat "verwerende partij in dit dossier de gegronde vrees niet onderzocht heeft. Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren!". Verzoeker "begrijpt dan ook niet hoe het CGVS hierin een negatieve beslissing kan nemen! Dat dit onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS! Het CGVS gaat vervolgens verder met te stellen dat India als 'eerste land van asiel' kan beschouwd worden en dat verzoeker daar bescherming zou kunnen genieten... Om deze stelling te staven verwijzen zij naar informatie die gevoegd zou zijn aan het administratief dossier van verzoeker. De raadsman van verzoeker vroeg het volledig administratief dossier op, waaruit blijkt dat men in casu verwijst naar het COI FOCUS-rapport: "De Tibetaanse gemeenschap in India". In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de informatie waarnaar verwerende partij verwijst, onaanvaardbaar is voor hem! Alhoewel het rapport gepubliceerd werd op 26.06.2014, blijkt duidelijk dat dit slechts een update betreft en dat de informatie waarnaar in het rapport verwezen wordt reeds verouderd is. (zie verder)

Er is een nieuw onderzoek geweest van het Tibet Justice Center (in samenwerking met de Boston University) die de rapporten van de Belgische autoriteiten weerlegt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van het gebrekkig en onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij!

In tweede instantie wenst verzoeker op te merken dat het rapport waarnaar het CGVS verwijst de stelling als zou India een veilig eerste land van asiel zijn totaal ondermijnt!

Het rapport vermeldt immers het volgende: - Aangaande de socio-economische omstandigheden voor Tibetanen in India: "Tibetanen zouden bij de autochtone Indiase bevolkingsgroepen het imago gekregen hebben van méér kansen te krijgen dan de Indiërs. Volgens Prof. Kharat zijn er in 1997 en 1998 zelfs gewelddadige confrontaties geweest tussen Tibetanen en Indiërs (winkeliers, taxichauffeurs, handelaars) die zich benadeeld voelden door de Tibetanen. Ook volgens Anne-Sophie Bentz (academisch onderzoekster) gebeurt het dat de lokale bevolking geërgerd raakt door de economische voorspoed van de Tibetaanse gemeenschap. De lokale bevolking zou dit als onrechtvaardig ervaren. De Kalon van het CTA Home Department kon deze incidenten bevestigen..." (Informatie die dateert van 2010)

- Aangaande toegang tot de gezondheidszorg:

"Tibetaanse patiënten in Indiase ziekenhuizen moeten wel voor 100% van de kosten opdraaien omdat ze 'buitenlander' zijn." (Informatie die dateert van 2012)

- Aangaande toegang tot onderwijs: "Tibetanen moeten zich in de Indiase universiteiten doorgaans wel inschrijven als foreigners waardoor het inschrijvingsgeld in sommige universiteiten hoger kan zijn." (informatie die dateert van 2012)

- Aangaande toegang tot justitie en behandeling door de politie

"In aanloop naar het bezoek van hooggeplaatste Chinese politici in India of in aanloop naar een of andere belangrijke symbolische herdenkingsdag in de Tibetaanse zaak, arresteert de Indiase politie, volgens deze bron, soms een aantal activisten preventief om opvallende (mediagenieke) acties tegen China te vermijden." (informatie die dateert van 2012)

- Besluit : " Dit gezegd zijnde, mag niet vergeten worden, dat deze instructies slechts instructies van de zittende regering zijn. Tibetanen genieten zeker niet van een nationale of internationale vluchtelingenstatus en hun verblijfsvergunning is ook niet permanent"

Alhoewel men, zoals eerder aangehaald, verwijst naar verouderde informatie, mag het duidelijk zijn dat Tibetanen in India nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie, wat ook bevestigd wordt door het Rapport dat is opgesteld door de Tibet Justice Center.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om de informatie waarnaar zij zelf verwijzen (en pretenderen te hebben beraadslaagd teneinde tot de bestreden beslissing te hebben bekomen) naast zich neer te leggen.

Dat het UNHCR reeds uitvoerig onderzocht heeft of India reële bescherming biedt aan Tibetanen in zijn rapport van maart 2014 en tot de volgende conclusies kwam:

"De Indische overheid voert een zgn. ad hoc-vluchtelingenbeleid en de administratieve verblijfsstatus van Tibetanen blijkt dan ook louter af te hangen van beleidsinstructies, die erg makkelijk gewijzigd kunnen worden, bijgevolg conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden."

En: "... aan het feit dat India geen ondertekenaar is van de Conventie van Genève een meer doorslaggevende betekenis gegeven te worden bij de beoordeling van het 'reële' karakter van de bescherming die de Indische overheid Tibetaanse vluchtelingen biedt dan het CGVS effectief doet. Aangezien er evenmin een geïndividualiseerde effectieve asielprocedure met procedurele garanties bestaat in India..."

En: "De registratievoorwaarden voor Tibetanen die na 1979 in India aangekomen zijn (...) zijn hoogst onduidelijk en een permanent verblijfsrecht lijkt alvast uitgesloten."

Het mag duidelijk zijn dat India geenszins in aanmerking komt als "eerste land van asiel" en dat het onredelijk en flagrant onjuist is van verwerende partij om het tegendeel te beweren! Verwerende partij dient een grondig en individueel onderzoek uit te voeren! Uit de informatie die het CGVS voegt, blijkt duidelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker in India.

Dat India geenszins een veilig onderkomen kan vormen voor verzoeker.

Integendeel zelfs! Het rapport verwijst specifiek naar feit dat er arrestaties plaatsvinden tijdens betogingen. Ook zijn Tibetanen in India vaak het slachtoffer van deportaties, reisbeperkingen of beperkingen op hun bewegingsvrijheid, etc. door het feit dat zij het 'buitenlandersstatuut' bezitten.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Verzoeker heeft steeds duidelijke en eensluidende verklaringen afgelegd over het feit dat hij gediscrimineerd, en zelfs gedurende jaar en dag bestolen werd in India.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Meer nog, het lijkt wel alsof het CGVS de discriminatie die er in hoofde van Tibetanen bestaat niet grondig onderzocht heeft! Verwerende partij verwijst enkel naar het feit dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen in India.

Dit is echter onvoldoende!

Het feit dat Tibetanen een RC kunnen bekomen, houdt immers geenszins in dat Tibetanen kunnen genieten van een nationale of internationale vluchtelingenstatus. Hetgeen letterlijk vermeld wordt in het COI-rapport! Des te meer daar er tot op heden nog veel corruptie bestaat en er alleen maar RC's worden afgeleverd tegen hoge omkoopsommen. Dat Tibetanen gediscrimineerd worden door de Indiase bevolking!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er alles aan gedaan heeft om een negatieve beslissing te kunnen nemen in het dossier van verzoeker zonder een grondig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie van Tibetanen in India!

Bijgevolg is het kennelijk onredelijk van het CGVS om de reële vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker te weigeren, zonder enig grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren.

Verzoeker begrijpt niet hoe CGVS, de gegronde vrees voor vervolging inzake Tibetanen kan erkennen en tegelijkertijd een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag kan nemen!

Dat dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van het CGVS!

Dat hij zeer duidelijk verklaard heeft dat hij een doelwit vormt omwille van zijn Tibetaanse afkomst gezien de pesterijen en diefstallen waarvan hij slachtoffer is

Dat het CGVS hier flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en zijn beslissing bovendien onvolledig motiveert!

Dat dit op zich al een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hoe kan het CGVS op een redelijke wijze tot de beslissing komen dat er geen gegronde dreiging bestaat, als het dit niet onderzoekt?!

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk de nodige stappen ondernam die bewijzen dat hij voldoet aan de vluchtelingenstatus, zoals omschreven in de Conventie van Genève.

Hij legde duidelijke verklaringen af en heeft alles volgens de geldende regelgeving gedaan.

Uit de acties van het CGVS blijkt zeer duidelijk dat zij erop gericht zijn de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoeker, zonder zijn asielrelaas grondig en individueel te willen onderzoeken.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

b) Aangaande de toegevoegde documenten van verzoeker

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om zijn asielrelaas te kunnen staven en was nog niet in het bezit van zijn RC en IC tijdens het interview, wat hij toen ook heeft verklaard. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel dan ook schendt door geen rekening te houden met de neergelegde documenten zijnde de kopieën!

De beslissing stelt dat verzoeker verklaard heeft tijdens het invullen van de vragenlijst dat hij zijn broer de originele documenten zou laten bezorgen.

Dit is een kleine verdraaiing van de woorden die verzoeker heeft gebruikt, nl. in de vragenlijst staat dat hij bij zijn broer zou nagaan of hij deze in België kan verkrijgen.

Dat verzoeker inderdaad aan zijn broer heeft gevraagd of hij deze kon verkrijgen en dat deze de originelen in India heeft opgehaald om deze te kunnen voorleggen aan uw diensten, wat verzoeker hierbij nu ook wenst te doen.

Verzoeker is inderdaad gewezen op het belang van de originele documenten en net daarom heeft zijn broer deze opgehaald in India en heeft ook helemaal nooit de intentie gehad om deze voor de Belgische instanties achter te houden, integendeel zelfs..

Dat hij deze originele stukken nog niet kon voorleggen ten tijde van zijn interview omdat deze toen nog niet in zijn bezit waren.

Het is dan ook onzorgvuldig van verwerende partij om geen individueel onderzoek te voeren naar de situatie en het dossier van verzoeker en de documenten die ter staving van zijn asielaanvraag zijn voorgelegd, onvoldoende te onderzoeken.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om documenten neer te kunnen leggen ter staving van zijn asielrelaas en is na zijn interview blijven moeite doen om zijn originele documenten alsnog te kunnen voegen aan zijn dossier.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker, indien hij dient terug te keren.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker heeft er alles aan gedaan om zijn asielrelaas te kunnen staven. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel dan ook schendt door geen rekening te houden met de neergelegde documenten! Dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om haar beslissing hieromtrent te motiveren.

3.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (...)

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in India is nog steeds zeer gevaarlijk en de lokale autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van Tibetanen te garanderen. Indien verzoeker terug dient te keren naar India, zal art 3 EVRM geschonden worden. (...) Het CGVS faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in India nog steeds zeer onveilig is voor de Tibetanen, in tegendeel tot wat het CGVS stelt. Dat Tibetanen, tot op heden te maken hebben met discriminatie, hetgeen ook blijkt uit de documenten die verwerende partij aan het dossier voegt. Dat verzoeker zelf sinds jaar en dag bestolen wordt! Hetgeen niet aanvaard wordt door verwerende partij gezien verzoeker hier geen bewijs of begin van bewijs van kan voorleggen. Men verwijt hem zelfs dat hij geen klacht heeft neergelegd bij de politie in India. Dat verzoeker geen klacht heeft ingediend bij de politie omdat de politie in India hem geen bescherming kan bieden en verzoeker hiervan ook op de hoogte was! Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren naar India! Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig. (...) Het CGVS dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en dus ook met de veiligheidssituatie in India. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar India. (...)

b) Persoonlijke vervolging

Verzoeker vraagt zich of hoe hij zal "onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat hij asiel gevraagd heeft in Europa?? Indien verzoeker dient terug te keren naar India dan vreest hij dat hij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden. (...) Dat het duidelijk mag zijn dat het leven van verzoeker in gevaar is en dat zijn veiligheid in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden!

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen (...) Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie. Dit is ook de reden waarom verzoeker al die jaren geen klacht heeft ingediend bij de lokale autoriteiten omdat zij hem geen bescherming kunnen bieden!

Verzoeker kan zich niet richten tot de politie ter bescherming. Dat verzoeker zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt! Dat het duidelijk is dat verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen. Dat het duidelijk mag zijn dat hij internationale bescherming nodig heeft. Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken, of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst!

3.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus"

Verzoeker meent dat hij de subsidiaire bescherming nodig heeft. Hij stelt: "Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert. Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden! (...)

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Nopens het land van herkomst

2.3. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in

welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5. Verzoekers identiteit is niet in het geding. Op basis van verzoekers verklaringen, de Indiase en Tibetaanse documenten, kan aangenomen worden dat verzoeker (CGVS p. 1; kopieën van RC, IC, "Green Book", schooldocumenten) kan aangenomen worden dat verzoeker D. T, geboren is op 7 juli 1981 te Mundgod, India. Verzoeker legt ter terechtzitting nog de originelen voor van zijn registratie certificaat (RC) van India en zijn Groen boekje van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Uit het administratief dossier blijkt nog dat verzoeker met visum onder zijn naam heeft aangevraagd naar Italië vertrok. Verzoeker kan aldus wel degelijk een fotokopie van al de bladzijden van zijn IC neerleggen alsook van de formulieren en documenten van zijn visumaanvraag, wat hij nalaat te doen.

2.6. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. verzoekende partij legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij bekend is bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen heeft ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat zijn ouders in Tibet zijn geboren en vertrokken uit Tibet toen de Chinese autoriteiten het gebied hebben ingenomen. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekers ouders vertrokken toen de Dalai Lama het gebied bestuurd en dus vooraleer de Chinese autoriteiten hun gezag over het gebied konden vestigen. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoekers ouders niet geregistreerd werden in China, wat verzoeker ook niet betwist en evenmin legt hij enige documenten dienaangaande voor die het tegendeel zouden kunnen aantonen. De commissaris-generaal concludeerde dus foutief dat verzoeker *"minstens de jure, over de Chinese nationaliteit"*.

De commissaris-generaal gaat er dus aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Uit de COI Focus *"China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* blijkt dat *"De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de*

dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen.”.

2.8. Voorts kan uit de informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoekers voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *“Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren “in Tibet” en 1.7 miljoen Tibetanen “buiten Tibet”.*” Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *“dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen”.* Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *“van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden”*, kan bezwaarlijk verbazen nu de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde en aldus ook met alle bewoners en rijkdommen. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond. Ook hieruit kan blijken dat personen die in de jaren 50/begin jaren 60 vertrokken uit Tibet niet geregistreerd konden staan bij de Chinese autoriteiten die toen nog geen bezit hadden genomen van het gebied laat staan een administratie hadden opgezet.

2.9. In de COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *“op zich, nooit een punt van discussie is geweest”*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *“verwelkomingspolitiek”* die omstreeks 1995 werd *“gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...).”* Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *“verwelkomingspolitiek”* bekend zijn, tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *“berouwwol”* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *“Overseas Chinese Nationals”*, dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar ouders in Tibetaans China geboren zouden zijn. Dit klemmt te meer nu de COI toevoegt dat *“de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn”* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.10. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval.

2.11. Verzoekers ouders waren geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indiase autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.12. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Verzoekende partij heeft ook niet de Indiase nationaliteit aangevraagd terwijl dit mogelijk is. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC *“Refugee”*).

Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de *“het eerste land van asiel”*, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.13. Ter terechtzitting meent verzoekende partij dat haar motieven en argumenten naar India toe staande blijven. Verzoekende partij toont geen enkele nationaliteit aan en er wordt niet betwist dat India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst.

2.15. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk *“gemakkelijk”* verloopt, ook voor de *“New Tibetan Arrivals”*. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. *In casu* beschikt verzoeker over een RC waarvan hij ter terechtzitting het origineel neerlegt. Verzoeker had aldus steeds een legaal en continu verlengd verblijfsrecht in India. Verzoeker diende met zijn (RC) een visumaanvraag in bij de Italiaanse ambassade. Verzoeker verklaart sedert 2010 een IC te bezitten (CGVS-verhoor p. 5) en die dus, gezien de geldigheidsduur van 10 jaar, nog steeds geldig zou zijn.

2.16. Verzoekende partij kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de wil van de Indiase regering. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Wat *in casu* ook steeds is gebeurd. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw in India gevestigd. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na ruim een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekende partij blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij en haar hele familie, studeerde, werkte en zelfs handel dreef op verschillende plaatsen en verzoeker zelf nooit beweerde omwille van beperkende bewegingsvrijheid het land te hebben verlaten.

2.17. Verzoekende partij wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en beweert dit ook niet. Het verzoekschrift kan niet overtuigen waar gesteld wordt dat de socio-economische omstandigheden voor Tibetanen in India Tibetanen niet goed zijn en de CGVS zich steunt op verouderde informatie uit 2012. Immers verzoeker heeft gestudeerd (zie CGVS-gehoor *"Talenkennis, ook basiskennis? "Hindi, Engels, Tibetaans"* *"Kan u Hindi lezen en schrijven?"* *"Redelijk"* *"Waar hebt u dat geleerd?"* *"Op school in India"*). en gewerkt (zie CGVS-gehoor *"Ik woonde dicht bij Bombay"* *"U huurde daar iets?"* *"Ja"* *"Kamer, appartement, huis?"* *"Kamer"* *"Tot wanneer hebt u daar gewoond?"* *"2007-2015"* *"Tot uw vertrek naar België?"* *"Ja"* *"Welke zaken deed u daar?"* *"Kleren verkopen"*). Verzoeker heeft ook nooit beweerd dat hij geen medische zorgen kreeg of kon krijgen. Deze toevoegingen in het verzoekschrift gaan dus in tegen de verklaringen van verzoekende partij.

Op de vraag *"Waarom hebt u India verlaten, waarom bent u daar weg gegaan?"* antwoordde verzoeker *"Probleem bij zaken doen. Als wij zaken doen op straat. Ten eerste racistische problemen, ze zien je gezicht anders en dan komt groep jongeren bij ons de prijs van kleren vragen en stelen ze het gewoon en als we het zien vragen we aan de autoriteiten dat ze dingen stalen maar niemand wil reageren"* *"Zijn er nog redenen waarom u India hebt verlaten?"* *"Dat is alles. Daardoor had ik een maand een zware depressie en zei mijn broer terug naar huis in het kamp, daar rustig gebleven en nadien sprak ik met broer over mijn situatie en toekomst en uiteindelijk namen ze de beslissing dat ik zou proberen naar buitenland, België te komen omdat hier we dergelijke problemen niet hebben"*. (CGVS-gehoor punten 18-19). Verzoeker had dus problemen bij zijn straatstalletje waar hij kledij verkocht. Het is uiteraard niet uitgesloten dat handelaars op straat bestolen worden. Echter ook al zou verzoeker 2 à 3 keer per maand bestolen zijn, dan nog kan hieruit geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag worden afgeleid. Verzoeker meent dat racistische redenen tot diefstal leiden doch ook al is niet uit te sluiten dan nog maakt verzoeker niet aannemelijk dat Tibetanen louter omwille van hun herkomst gevisieerd worden. Hoe dan ook het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Verzoeker stelt zelf dat hij nooit klacht indiende bij de politie. Hij beweerde dat dit geen zin heeft omdat hij geen bewijzen had en omdat de politie niets doet (*"Nee"* *"Waarom niet?"* *"Geen bewijzen van wie het deed. de politie niets doet is onvoldoende"*) CGVS-gehoor punt 21) is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker nergens terecht kon met zijn probleem. Hoe dan ook verzoeker heeft gedurende 9 jaar kledij verkocht en is pas gestopt toen hij naar België kwam. Het komt dan ook voor dat verzoeker zelf de mening was toegedaan dat zijn handel voldoende rendabel was en hij geen zware problemen ondervond. Verzoekers bewering dat hij psychologische problemen had is een bewering die hij ook thans niet staft. Bovendien kan uit zijn verklaringen niet blijken dat zijn problemen bij de verkoop van die aard waren dat hij ervoor medisch verzorgd diende te worden. Verzoeker beweert dit immers ook niet. De loutere bewering dat *"Tibetanen worden gediscrimineerd in India"* en vrezen *"gearresteerd/gefolterd/mishandeld"* te worden, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. De Raad merkt bovendien op dat het bij het verzoekschrift toegevoegde rapport geen UNHCR rapport is maar uitgaat van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV). Verzoeker kan actualiteit en correctheid van de bij het administratief dossier toegevoegde landeninformatie betwisten doch het volstaat niet te wijzen op een datum zonder daarbij informatie aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze niet langer geldt. Uit de vermelding dat een nieuw onderzoek van het Tibet Justice Center (in samenwerking met de Boston University) die de rapporten van de Belgische autoriteiten weerlegt kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker nalaat dit onderzoek neer te leggen.

Hoe dan ook uit de citaten die verzoeker wel opneemt in het verzoekschrift in het verzoekschrift kan niet besloten worden dat er foute conclusies werden uitgetrokken. Immers het is mogelijk dat *"Tibetanen zouden bij de autochtone Indiase bevolkingsgroepen het imago gekregen hebben van méér kansen te krijgen dan de Indiërs. Volgens Prof. Kharat zijn er in 1997 en 1998 zelfs gewelddadige confrontaties geweest tussen Tibetanen en Indiërs (winkeliers, taxichauffeurs, handelaars) die zich benadeeld voelden door de Tibetanen"* echter hieruit kan enkel afgeleid worden dat de Tibetanen een beter en niet een slechter socio-economische situatie lijken te hebben. Dat de Tibetanen in Indiase ziekenhuizen moeten betalen voor de onkosten is een algemene en geenszins genuanceerde stelling en gaat bovendien uit van een verkeerde lezing van de COI *"Situatie voor Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 26 juni 2014. Immers er wordt door verzoeker niet gespecificeerd welke ziekenhuizen hij bedoelt (privé of publieke) en bovendien blijkt uit deze landeninformatie (zie administratief dossier) dat Tibetanen ook hun eigen wel onderbouwde ziekenzorg en preventieve geneeskunde beheren. Wat de toegang tot het onderwijs betreft is dit louter theoretisch nu verzoeker wel gestudeerd heeft en geen problemen meldde bij de studies die hij wenste te doen of gedaan heeft. Voorts is verzoeker een handelaar en heeft hij geen politieke of specifiek religieuze interesse. Uit het CGVS-gehoor blijkt immers dat verzoeker de naam van de tak van het Boeddhisme dat hij belijdt niet kan noemen.

Aldus bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar zij beweerdelijk haar hele leven heeft gewoond tot zij naar België kwam. Verzoekende partij wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, haar broers verblijven in de settlement. Verzoeker en zijn familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoeker heeft wel een broer in België die hij wenst te vervoegen.

2.18. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming, noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.19. Het volstaat voorts niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.20. Waar verzoekende partij nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India omdat ze hiertoe niet de nodige documenten heeft, wordt dit niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij louter vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en zij dus een wens had te migreren. Het is dan ook aan verzoekende partij de nodige legale stappen te zetten.

Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (COI Focus: *“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekende partij niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.21. Voorts stelt de Raad vast dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekende partij kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.22. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.23. Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Waar verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De argumenten en documenten over de situatie van Tibetanen in China zijn, gezien verzoekende partij niet uit China afkomstig is maar uit India, niet dienstig.

2.24. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.25. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK